

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **P. V. M.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 23. 9. 2009, č. j. CRP-4216-1/ČJ-2009-9CPR-C220, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2012, č. j. 7 Ca 304/2009 - 36,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky vydanému pod č. j. SCPP-3251-1/PL-VI-C-2005 ze dne 19. 1. 2006 podle § 169 odst. 9 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Plzeň, Oddělení cizinecké policie Karlovy Vary. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci dne 24. 2. 2006, odvolání proti uvedenému rozhodnutí bylo žalobcem podáno dne 19. 2. 2009, tedy po zákonem stanovené lhůtě. Odvolání bylo tedy podáno po zákonem stanovené lhůtě, bylo proto jako opožděně podané zamítnuto. Žalovaný zkoumal, zda v daném případě jsou předpoklady pro obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení ve smyslu

§ 60 zák. č. 71/1967 Sb. o správním řízení (dále též „správní řád“), takovéto předpoklady však neshledal.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 8. 2012, č. j. 7 Ca 304/2009 - 36, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku k námitce žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu nebylo předpokládaným způsobem doručeno, uvedl, že tomu tak není, protože rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou fikcí dne 6. 2. 2006. Pokud žalobce poukazuje na skutečnost, že ve správním spisu se nachází další vyhotovení prvostupňového rozhodnutí, na kterém je uveden text „Vyvěšeno 02. 03. 2006“, svědčí to pouze o tom, že správní orgán se nad rámec svých zákonných povinností pokusil oznámit vydání rozhodnutí žalobci i tímto způsobem. Tento postup však nemá vliv na datum doručení rozhodnutí, ani na jiný počátek běhu odvolací lhůty. Podle § 26 odst. 1 správního řádu doručení veřejnou vyhláškou použije správní orgán v případě, kdy mu účastníci řízení nebo jejich pobyt nejsou známi nebo pokud tak stanoví zvláštní právní předpis. S ohledem na speciální úpravu povinnosti cizinců hlásit místo svého pobytu (§ 98 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.), tímto ustanovením předpokládaná skutečnost, že účastníci řízení nebo jejich pobyt není znám, je vyloučena, a proto doručování veřejnou vyhláškou nebylo žalovaným provedeno jako řádné doručení, ale pouze jako jakýsi nadstandard a bylo k tomu přistoupeno až poté, co si žalobce zásilku při doručování poštou nevyzvedl. Tento postup správního orgánu žalobce nijak na jeho právech nezkrátil. Speciální zákon upravující práva a povinnosti cizinců (zákon č. 326/1999 Sb.) ukládá cizinci povinnost hlásit adresu, na které se zdržuje, a do 3 dnů hlásit každou její změnu, proto je u cizinců vyloučena aplikace § 16 odst. 2 správního řádu, neboť nemůže legálně nastat taková skutečnost, že jejich pobyt není znám. Pobyt žalobce byl správnímu orgánu znám na základě adresy pobytu uvedené v žádosti. Skutečnost, že si žalobce na této adrese nevyzvedává poštu, jde k jeho tíži a svědčí o porušení §§ 93, 97 a 98 zákona č. 326/1999 Sb. V dané věci, pokud jde o zájem cizince o legální pobyt na našem území, není podle městského soudu bez významu ani fakt, že se žalobce od podání žádosti o prodloužení pobytu nijak nezajímal o to, jak byla tato žádost správním orgánem vyřízena, neboli začal se o výsledek řízení v žádosti zajímat až po 3 letech. Vzhledem k uvedenému se městský soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadaného rozhodnutí, žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, když jako důvod uvedl nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jakož i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů; jedná se tedy o důvod subsumovaný pod § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Po zopakování průběhu řízení před správními orgány obou stupňů a po citaci ustanovení § 16 odst. 2 a § 26 odst. 1 správního řádu stěžovatel uvádí, že správní orgán v daném případě doručoval opakovaně pouze na adresu hlášeného místa pobytu, přičemž na skutečnost, že se v obou pro stěžovatele zásadních případech vrátila písemnost správnímu orgánu zpět jako nevyzvednutá, správní orgán nezareagoval řádným způsobem a neučinil ničeho, čímž by se alespoň pokusil předejít závažné újmě na právech stěžovatele. Podle názoru

stěžovatele tedy tímto postupem správní orgán nejen porušil svou povinnost předcházet vzniku možné újmy účastníků řízení a chránit jejich práva a oprávněné zájmy, ale zároveň mu nebylo doručováno řádným způsobem a tedy nelze k doručování napadeného usnesení o zastavení řízení o žádosti stěžovatele relevantně přihlížet, a účinky s takovým nezákonným doručováním spojené přičítat k tíži stěžovatele a to ani odkazem na nabytí právní moci. Na uvedeném nemůže logicky změnit nic ani skutečnost, že zvláštní zákon stanoví cizincům povinnost hlásit na policii místo pobytu na území, když případné porušení práva na spravedlivý proces nelze ospravedlnit nedbalostí účastníků řízení. Pokud tedy stěžovateli nebylo napadené usnesení doručeno zákonným způsobem, je nutno na takové doručování hledět jako by k němu nedošlo. Na základě takové argumentace je následně nutno dovodit, že předmětné odvolání bylo podáno stěžovatelem řádně a včas.

I pokud by nebylo možno považovat podané odvolání za řádné, správní orgán byl podle názoru stěžovatele podle § 60 správního řádu v tehdy platném znění povinen zkoumat i odvolání opožděné a to v rozsahu, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení. Tuto svou přezkumnou činnost je správní orgán zároveň nepochybně také povinen řádně odůvodnit a součástí tohoto učinit svoje úvahy o tom, na základě čeho konkrétně své závěry dovodil. Pokud tak neučiní, je nutno považovat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ta samá povinnost náleží i soudu při jeho přezkumné činnosti v rámci správního soudnictví. Ze samotného rozhodnutí odvolacího správního orgánu jakož i z napadeného rozsudku je podle stěžovatele evidentní, že jak správní orgán, tak ani Městský soud v Praze svůj závěr o neexistenci důvodů pro obnovu řízení či změnu či zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení řádně neodůvodnil a z tohoto důvodu je nutno obě rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.

Zastavení řízení o žádosti stěžovatele podle § 169 odst. 9 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. považuje stěžovatel s přihlédnutím k rodinným a dalším vazbám na území České republiky, jakož i k samotnému významu řízení pro stěžovatele za zjevně nepřiměřené a postup správního orgánu za přepjatě formalistický. Zejména důvody zastavení řízení a okolnosti, za kterých k němu došlo, zjevně neodpovídá následkům resp. dopadům takového postupu, na právech a oprávněných zájmech účastníka řízení. Ve svém důsledku došlo tímto rozhodnutím k vydání nespravedlivého rozhodnutí, vydaného v rozporu s principem materiálně právního státu, které zároveň nepřiměřeným způsobem porušuje právo na respektování rodinného a soukromého života stěžovatele.

S ohledem na vše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek § 102 a § 104 s. ř. s. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl, k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci jde především o posouzení otázky doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovateli. K této otázce se výstižným a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil městský soud, s jehož závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. K námitkám stěžovatele uvedeným v jeho kasační stížnosti lze pak uvést následující:

Stěžovatel správnímu orgánu vytýká, že při opakovaném vrácení písemnosti správnímu orgánu zpět jako nevyzvednuté, správní orgán nezareagoval řádným způsobem a neučinil ničeho, čímž by se alespoň pokusil předejít závažné ujmě na právech stěžovatele. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že písemnosti zasílané správním orgánem stěžovateli na jím uvedenou adresu se vrátily zpět s poznámkou „nevyzvednuto“, nikoliv s poznámkou „odstěhoval se“, případně „na uvedené adrese neznámý“. Ostatně stěžovatel jak v řízení o žalobě, tak v řízení o kasační stížnosti neuváděl, že by se na jím uvedené adrese v Abertamech v době doručování písemnosti správním orgánem nezdržoval. Bylo tedy na stěžovateli, aby si písemnosti jemu zasílané vyzvedl, a pokud tak neučinil, jde to k jeho tíži, jak na to správně poukázal již městský soud; v žádném případě pak nelze dovozovat, že správní orgán porušil svou povinnost předcházet vzniku možné újmy účastníku řízení. Závěr městského soudu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo stěžovateli doručeno fikcí ke dni 6. 2. 2006 (tj. k 3. dni uložení zásilky), je tak správný a odpovídající zákonu (§ 24 odst. 1, 2 správního řádu). Vzhledem k tomu, že odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno po více jak třech letech od právní moci usnesení, městský soud správně vyšel z toho, že toto odvolání bylo odvolacím správním orgánem oprávněně posouzeno jako podané opožděně.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že i v případě, pokud by nebylo možno považovat podané odvolání za řádné, správní orgán byl podle § 60 správního řádu v tehdy platném znění povinen zkoumat i odvolání opožděné, a to v rozsahu, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení. Tuto svou přezkumnou činnost je správní orgán povinen řádně odůvodnit a součástí tohoto učinit svoje úvahy o tom, na základě čeho konkrétně své závěry dovodil, přičemž stěžovatel vychází z toho, že žalovaný tuto svoji povinnost nesplnil, takže v tomto směru je nutno považovat jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Především je namístě uvést, že stěžovatel uvedenou námitku ve své žalobě neuvedl, zmínil ji až při jednání soudu dne 9. 8. 2012. Podle § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. žalobce může žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato lhůta při uvedeném ústním jednání již dávno uplynula, nelze proto městskému soudu vytýkat, že k takto opožděně podanému žalobnímu bodu nepřihlédl. Žalovaný přitom v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že opožděné odvolání stěžovatele přezkoumal z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, neshledal však předpoklady pro obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení. Stěžovatel přitom neuvádí, který důvod obnovy řízení by mu mohl svědčit, případně z jakého důvodu by přicházela v úvahu změna nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení.

Uvádí-li stěžovatel ve své kasační stížnosti, že zastavení řízení podle § 169 odst. 9 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. lze považovat za zjevně nepřiměřené a postup

správního orgánu za přepjatě formalistický a ve svém důsledku došlo tímto rozhodnutím k vydání nespravedlivého rozhodnutí, tak s takovouto námitkou se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu